

Vor fi rușii cei dați „afară” din Europa?... Sau, aidoma sancțiunilor economice, tot noi?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Să nu ne mire dacă, nici măcar înainte de a se fi încheiat războiul din Ucraina, Europa chiar să aibă nevoie de un nou tratat din cauza deciziilor luate... Și nu pentru a-i asigura funcționarea, în sensul revenirii la momentul de dinaintea autoblocadei prin măsurile aplicate Moscovei, și întoarse bumerang împotriva cetățenilor UE, a industriei și a comerțului european, ci pentru a consemna ceea ce se întâmplă acum. Ceea ce se schimbă în mod radical, nu doar instituțional, ci la nivel de paradigmă. Înlocuirea oricăror decizii suverane ale statelor membre cu decizia „colectivă” a unui grup.

Era oricum deja discutabil modul în care s-a ajuns ca acest conflict să fie abordat aproape ca un război al Europei... Discutabil prin felul în care cetățenii statelor membre au ajuns să suporte consecințe nemaiîntâlnite de la sfârșitul celui de la doilea Război Mondial. De acum, însă, devine o linie „roșie” însăși definirea acelei limite de intervenție (și acceptare a unor consecințe) dintre agresiunea Rusiei împotriva unui stat non UE și implicarea Europei la un nivel ce nu a fost niciodată pus în discuție nici măcar pentru proprii membri. Și da, poate că nu a fost cazul, și, ferice, așa să rămână lucrurile, dar, totuși, până unde va merge această implicare?... Pentru că este tot mai clar că, folosind pretextul sancționării invadatorului rus, Europa central-decizională modifică practic normele constituționale ale fiecărui stat.

Nicăieri în tratatele de bază nu se spune că o cedare parțială a suveranității decizionale, pentru anumite aspecte economice și financiare, poate viza și cedarea dreptului constituțional legat de principiile universale ale drepturilor omului. Că un grup restrâns al Europei poate lua măsuri fără a se consulta măcar cu organis-

mele de drept internațional. Un grup pentru care nu mai există nici ONU, nici CEDO, nici Haga... Nu mai există, de fapt, nici un fel de instituții ale drepturilor omului... Ci doar el, ca grup organizat care forțează limitele unor state conduse de lideri tot mai puțin aplecați spre înțelegerea și apărarea valorilor universale din perspectiva propriilor națiuni.

În fapt, decizie după decizie, UE ne îndreaptă spre o uniune de simple state membre. Simple membre. Și care nu vor mai avea de ce să se definească drept state naționale, suverane în deciziile lor... Și sunt puse în discuție, ca decizii a priori doar ale unui grup central, norme fundamentale, fiind tot mai aproape de momentul în care statele membre, fără a se fi scris măcar un cuvânt în tratatele de bază, să piardă o altă zonă de legiferare: acordarea vizelor ca decizii la nivel național...

Da, este război! Dar nu este războiul Europei pentru a lăsa toate deciziile la mâna unui consiliu unional („european”) ce se crede garnizoană de front! Și da, acum se discută despre impunerea de restricții și mai drastice rușilor (cetățenilor ruși, nu Rusiei ca stat), prin suspendarea vizelor de călătorie. Dar este o măsură, ce se vrea a deveni chiar principiu european, intenționat confuză, pentru a nu se face poate o separație clară între vizele comerciale, unde poate UE că se poate pronunța cu o decizie centralizată în ceea ce privește vizele tip Schengen, și cele turistice, unde primează, sau ar trebui!, dreptul suveran de decizie al fiecărui stat membru.

Europa central-decizională aruncă însă doar un alt năvod... Iar lipsa poziției statelor membre, prin juriștii naționali de drept constituțional, ar putea pune la îndemâna aceluiași grup o zonă de legiferare care să iasă, prin porțițe, nici măcar inteligent croite, de sub jurisdicția de drept a statelor membre, devenind una a Consiliului Uniunii.

Și nu este decât o altă zonă de legiferare pe

care statele membre o pot pierde fără a se fi prevăzut ceva în tratatele de bază ale UE: acordarea de vize la nivel național. Despre asta este vorba. Abia apoi vin detaliile unei asemenea ingerințe în care, dacă vor fi vizate strict vizele Schengen, se va lua practic o decizie de interdicție a accesului cetățenilor ruși în Europa și în numele unor țări care nu sunt încă în spațiul Schengen, iar dacă vor fi vizate (într-o ultimă trezire și reacție a unor ultime națiuni suverane din Europa) doar vizele turistice acordate rușilor, se va putea vorbi despre o încălcare a dreptului național al oricărui stat membru.

Intenția de a impune vize rușilor (Schengen, turistice ori amândouă, dacă va mai conta de la un anumit moment!) va pune însă probleme de la legalitate și dintr-o altă perspectivă. Dubla sancțiune. Pentru că există deja cetățeni ruși, din zona de conducere și decizională, care au restricții în a primi vize. Or, aplicarea unei restricții generale în acordarea de vize pentru Europa se va suprapune acestora. Ce vor face atunci statele în care dubla sancțiune este strict reglementată, sau, mai bine spus, dereglementată, prin numele naționale?... Și, cel mai important, cine garantează că, acceptând o speță juridică unanim acceptată (ca drept al Bruxellesului de a decide, nu doar cine poate intra în UE, ci în oricare stat membru) nu va fi vorba doar despre cetățenii ruși?...

Gheorghe
Pipera

Ați trecut prin umilința primului apartheid sanitar, ați fost excluși social și abandonati economic pentru că nu v-ați făcut nazzipass-ul de „imunizare”, o chestie care nu a prevenit nimic, de vreme ce s-a ajuns la valul 7? Ați fost înfricoșați că rămâneți fără loc de muncă, că sunteți aruncați peste zidurile cetății, pentru că ați refuzat să vă inoculați un ser experimental cu efecte potențiale nocive, în vederea obținerii unui certificat digital care nu previne și nu combate nimic, cu excepția drepturilor și libertăților voastre? Vi s-a părut mereu, cu ocazia zecilor de teste pisar pe care le-ați făcut obligatoriu, dar inutil, că lăsați urme biometrice și secvențe de ADN în toate bazele de date totalitarist – sanitare posibile? Ați avut senzația că, de fiecare dată când intrați online, ca să citiți, să jucați, să vă amuzați, să plângeți pe umerii eroilor holiudieni care „luptă” pentru libertate și salvarea planetei, să învățați, să munciți, să vă judecați, să vă găsiți perechea temporară, deveniți produsul pe care Big Tech îl recoltează pentru a face continente de bani din estimarea comportamentului vostru viitor? Ați fost amenințați permanent (și pe premise false) că veți fi amendați drastic, cu sume care depășesc pensia medie pe o lună, pentru faptul că ați omis să vă (auto)recenzați, adică să vă puneți întreaga identitate digitală și toate informațiile relative la avere și familie și la relații la picioarele colecțiilor de date cu caracter personal? Ați fost adică forțați indirect să vă debarasați de porțiuni din sufletul vostru? Ați fost amendați pentru că, la intrarea în țară, ați omis o bifă sau ați bifat greșit pe formularul „digital”? Vi s-au blocat banii în cont pentru că ați omis să vă actualizați datele cu caracter personal o dată la șase luni, rămânând, chiar și temporar, fără mijloace de subzistență? Ați fost frustrați că nu puteți face plăți cu bani fizici decât în sume modice, deși sunt banii voștri, iar plățile prin bancă presupun comisioane, riscul de phishing (clonarea „identității” bancare) și pericolul de debitare automată pentru datorii odioase sau inexistente către bancă sau fisc, în vreme ce păstrarea banilor în depozit la bancă antrenează riscul de pierdere totală pentru caz de

- „rezoluție” bancară (=salvarea de la faliment a băncii, inclusiv prin rechiziția economiilor populației, adică prin bail in) sau de faliment bancar? E, tre’ să știți că încă nu ați văzut nimic. China este o țară aplaudată de toată lumea pentru că s-a digitalizat aproape integral. Plățile și încasările se fac, în proporție de peste 95 la sută, prin

„digital wallet”. Drepturile și libertățile chinezilor sunt puse pe digital wallet. Proprietățile, banii, educația, starea sanitară, testele periodice, „imunizarea” la zi, relațiile amoroase, identificarea facială, totul e pus pe digital wallet. Totul e simplu, la un click distanță – de aceea a și avut succes această digitalizare aproape totală. Dar și pentru autorități este simplu – controlul și supravegherea populației nu au fost nicidecum mai simple. Supunerea, pe baza conștiinței faptului că omul e permanent spionat, că Fratele excesiv de Mare este peste tot, nu a fost nicidecum mai simplă. Obligarea la supunere (compliance) nu a fost nicidecum mai rapidă și eficientă: în cursul vieții, chinezul digitalizat acumulează puncte sau, după caz, pierde puncte, în funcție de modul în care se supune sau nu legilor, regulilor, cutumelor, valorilor comunității, necesității de preamărire a partidului și a eroicilor lui conducători etc. Accesul în societate, drepturile și libertățile, condiția de cetățean intra muros, „protejat” de cetate, depind în mod gradat (progressiv/regresiv) de numărul de puncte. Se numește rating social – probabil ați auzit de el de pe la tv sau din filme. Este cât se poate de real. Cu un simplu click, chinezul digitalizat poate fi degradat la stadiul de non-persoană/ființă fără drepturi și libertăți și aruncat extramuros sau lăsat fără bani și fără job și fără educație și fără proprietăți și chiar fără familie. Din albină lucrătoare a stupului, chinezul fără rating bun devine o furnică exterioară mușuroiului, forțată să se descurce singură. Din februarie 2022, Comisia Europeană a lansat proiectul portofelului digital european. Pe scurt, acest digital wallet „occidental” nu face decât să repete modelul chinezesc. Este ceea ce ne va putea chinezifica și pe noi. Proiectul vi se va vinde ca o mare cucerire a științei, ca ceva elitist care o să vă ușureze viața și o să vă facă să vă simțiți în siguranță și liberi, vi se va impune să îi disprețuiți și să îi rejectați pe „medievalii” care refuză să se transforme în avataruri informatice, în doppelgänger-i ai propriei persoane (care a primit, totuși, liberul arbitru de la Dumnezeu). (...) În final, atrag atenția că există o Autoritate pentru Digitalizarea României (?!). Pe site-ul lor oficial s-a lansat o dezbatere a proiectului „european” al portofelului digital. Puteți intra acolo pentru a aplauda entuziast ideea, așa cum ați făcut cu nazzipass-ul sanitar. Și puteți să vă și înscrieți pe lista de doritori, ca să fiți siguri că nu veți fi omiși la încarcerarea digitală. Pentru noi, restul, doar atât: nu vă supuneți! Hai Liberare!

Ce a mai rămas?... Ce ne-a mai rămas?!

Petru
Jipa

„Democrația înseamnă doi lupi și un miel care votează meniul pe care îl vor servi la masă. Libertatea este un miel bine înarmat care contestă votul”. (Benjamin Franklin)

Dar primul lucru pe care l-am făcut a fost să mergem pe calea dezarmării. Am intrat în NATO și UE, dar prețul plătit a fost să ieșim din rândul țărilor industrializate. Am părăsit lumea „bună” și am intrat în lumea „celor care nu cuvântă”. Democrația noastră a făcut ca oamenii de la orașe și sate să pânzească un loc liber la masă sau o masă liberă la cârciumă. Acolo am văzut și eu cum oamenii sunt atât de preocupați de politică încât turnătorii de la securitate au ajuns oameni grei în politică, iar turnătorii de la Galați au ajuns șomeri. Domnilor, toate aceste lucruri au fost făcute democratic. Mă întrebam de ce se măresc salariile cu cincizeci la sută la bugetari iar marea masă de oameni au rămas cu minimul pe economie? Marea masă de oameni nu mai vrea să audă de votul

„Ciordit Charmant” pe când angajații bugetari o duc din ce în ce mai bine și sunt obligați să voteze. Iar acum mă întreb cu adâncă mânie proletară: unde mai este democrația când Vladimir Putin, președintele Rusiei spune: „Nimeni și nimic nu va opri Rusia de pe drumul întăririi democrației și asigurării drepturilor și libertăților”. Umanitatea și democrația, ce subiect elaborat ar putea fii? Sau libertatea și egalitatea, dar și egalitatea a fost sugrumată prin păstrarea „distanței sociale”. Poate avea dreptate Thomas Mann: „Este ceva ciudat că libertatea și egalitatea, cele două idei de bază ale democrației, sunt cumva contradictorii. Considerate din punct de vedere logic, libertatea și egalitatea se exclud reciproc, așa cum societatea și individul au o relație de excludere reciprocă”.

Suntem excluși reciproc, deci: vechiul turnător cu pixul de la securitate a reușit să excludă turnătorul de la Galați. Profesorul modern de Română a exclus pe Eminescu și l-a prins în debara aducând „Poemul chiuvetei” în manualele școlare. Citeam o recenzie a acestui poem în

care ne este spus la capitolul „Interpretarea versurilor”: „Această secțiune nu îți va da bătăi de cap deoarece poezia este destul de transparentă. Există versuri care au o semnificație ce trece dincolo de text, dar ține minte că parodiază fin tema și personajele din poezia Luceafărul și vei reuși să descifrezi acea simbolică fără probleme. Pentru a-ți fi mai ușor să îți organizezi ideile, poți împărți interpretarea versurilor respectând coordonatele celor două strofe”.

Istoria a fost scrisă cu sare și L. Boia prin care s-a concluzionat că dacă tot am fost vasalii lumii apuse, este bine să rămânem așa. Dar totul s-a întâmplat „democratic”, noi am fost aceia care au aplaudat. Am ieșit în stradă să-l apărăm pe Arafat când președintele spunea: „Cine pleacă doctore?” Nu a plecat...! Iar apoi ne-a aplecat el cu Radu Tudorii și Chireacii lui. Aplecați și îndoțiți: ia doi mici la vaccinici, restul izoletelor se vor conserva. Citeam undeva că: „Momentul impunerii democrației coincide cu redactarea Protocoalelor secrete Francmasonice”. Iar primul protocol spune: „Libertatea este o idee, un

gând, un fapt. Trebuie știut cum să se fluture această idee, când este nevoie să fie atras poporul în cursa vicelană a unei idei, în jurul unui anumit partid, mai ales dacă acest partid are de gând să îl zdrobească pe cel aflat la putere. Problema aceasta devine ușoară dacă adversarul își găsește puterea în ideea de libertate, în ceea ce se numește liberalism și mai ales dacă își jertfește ceva din putere pentru această idee. Iată în ce va consta atunci triumful teoriei instituite de noi: frânele slăbite ale puterii sunt luate în mână de către alții, deoarece forța oarbă a maselor nu poate rămâne nicio singură zi fără să fie strunită și pentru că noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, deja slăbite prin ideea de liberalism. Oamenii fie că fac parte din pătura de jos, fie că nu, sunt cârmuiți de propriile lor patimi, de obiceiurile, de tradițiile și de teoriile lor sentimentale.

Sunt robi inconștienți ai împărțirii în partide care se împotrivesc înțelegerii celei mai cuminiți.” Sunt robul inconștient care nu s-a înregimentat niciodată într-un partid, spun și eu ce a spus

Kafka: „Un nebun este un nebun, doi nebuni sunt doi nebuni, o sută de nebuni fac un partid politic”. Îmi aduc aminte de o emisiune cu numele „Marius Tucă Show” în care invitat era un profesor de anvergură mondială, un universitar, economist și academician. Numele lui este Anghel Rugină. Atunci un telespectator spune: Adică dumneavoastră spuneți că pe președintele nostru ni l-au ales americanii? Anghel Rugină: Nu o spun eu! Așa este. Numai că nu americanii, ci grupul care conduce. În America a avut loc doar acceptarea și instruirea personajelor.

Despre acel moment, acel regal de înțelepciune televizată cu marele profesor poate că am să revin într-un articol viitor. Acum ce să mai spun? Poate că trebuie să mă gândesc la ceea ce a spus Vladimir Putin: „Nimeni și nimic nu va opri Rusia pe drumul întăririi democrației”. Poate acolo se întărește, dar și domnul Biden spune că se întărește hotărârea de a candida pentru a doua oară la Casa Albă.

Între Ilie Moscovici și Nicu Steinhardt...

Ion
Coja

Ilie Moscovici a fost deputat social-democrat în primul parlament al României Mari, cea de după 1 Decembrie 1918. În ședința solemnă a Parlamentului României, care a consfințit noile hotare, cele adevărate, ale României, când toți participanții s-au ridicat în picioare să aplaude și să ovaționeze istorica izbândă, Ilie Moscovici s-a remarcat prin atitudinea sa cu totul singulară: a rămas ținut locului, nu s-a ridicat și nici nu a aplaudat. Pasă-mi-te, constituția României Mari intra în contradicție cu doctrina și ideile sale politice, vexe drepturi legitime ale altor state și mai ales ale măreței Uniunii Sovietice. După înființarea în 1921 a Partidului Comunist din România (PCdR), Ilie Moscovici se pare că i-a devenit membru. Membru ilegalist.

Nicu Steinhardt a fost și el evreu. Prieten și coleg, camarad de generație cu Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cio-

ran și alții. A scris – după părerea unora, inclusiv a subsemnatului, cele mai inspirate pagini despre sufletul românesc: eseul Secretul Scrisorii pierdute. Când spun inspirate sper că spun „exacte, perfect argumentate și susținute”. A

găsiseră adăpost și un rost în viață. Dintr-o astfel de familie, de evrei pământeni, se trăgea Nicu Steinhardt. Ar merita să aprofundăm cunoașterea acestei comunități evreiești, spre a ne feri de greșeala, inadmisibilă, de a-i pune la

răspunderii morale și, la nevoie, penale. De aceea, nu vom spune nici măcar că toți evreii comuniști au fost de teapa lui Moscovici, lipsiți de loialitate etc. Măcar unul dintre ei a fost deopotrivă un veritabil evreu pământean! Îl am în vedere pe Alexandru

Tudor, Radu, Horia ș.a.m.d.

Să reținem aeste două modele de comportament pe care le-au generat evreii în anii petrecuți printre români, motiv pentru care nu vom accepta acele judecăți superficiale și eronate, cu pretenții de valabilitate, privitoare la evreii din România, bazate pe ideea că evreii din România au constituit o comunitate omogenă și unanimă în atitudine. Comportamentul evreilor din România, fiecare gest al fiecărui evreu, a însemnat un pas mai aproape sau mai departe de cei doi poli între care evreii s-au mișcat: între Ilie Moscovici și Nicu Steinhardt, între minus și plus, întuneric și lumină, bestialitate și omenie, ură și dragoste. Noi, românii, din partea evreilor, am avut parte și de una și de alta. Și de evrei demonici, și de evrei angelici. N-avem voie să-i uităm nici pe unii, nici pe ceilalți. Și n-avem voie nici să-i amestecăm.

făcut ani de temniță sub comuniști, adică pe vremea când România era sever controlată de evrei din speța lui Ilie Moscovici. N-au fost putini nici evreii din speța lui Nicu Steinhardt. Evrei care au simțit românește, care au fost educați în familie, de către părinții lor, să fie loiali țării în care se născuseră, să-și iubească și să-și respecte semenii printre care

un loc cu alde Ilie Moscovici, cu evreii vânduți Moscovei sau Budapestei, cu evreii cominterniști, trădători de țară, care nu-și recunoșteau nici una din obligațiile cu care îi încărca actul de cetățenie românească.

În general generalizările sunt păguboase pentru adevăr, mai ales în planul

GRAUR. De la el am aflat prima oară de acești minunați evrei pământeni... Am învățat și cum să-i recunosc pe cei mai mulți dintre ei: după numele de bottez. Părinții lor au avut grijă să le dea un nume românesc care să nu-și aibă originea în Vechiul Testament. Bună oară Alexandru sau Nicolae, Constantin, Barbu, Dumitru, Vlad,

Leapșa pe furate și înghețul voluntar

Marian
Neacșu

Am „urmărit cu interes”, ca să citez un clasic în viață, briefingul de presă oferit de Guvernul României la sfârșitul ședinței de guvern din data de 27.07.2023 unde s-au aprobat normele metodologice pentru aplicarea OUG 90/2022 privind acordarea unor facilități pentru creditele acordate de instituțiile de credit și alte măsuri „benefice”. La briefing au participat purtătorul de cuvânt al Guvernului, doi miniștri și un secretar de stat. Primul care a luat cuvântul a fost domnul Adrian Căciu, ministrul finanțelor. Mi-a plăcut cum a spus el „instituțiile de credit” în loc să spună bănci. Grijuliu domnul Căciu, nu cumva să facă cineva legătura între bănci sau bancheri și cei care ne despoaie. Instituțiile de credit e mai pe ocolite un pic, poate să fie oricine. Am înțeles eu că și călăii pe vremuri aveau fața acoperită, dar nu știu de ce. Mi-a mai plăcut că domnul Căciu Adrian când a spus cui se adresează măsurile de ajutorare, a spus: „pentru români, sau mai ales pentru cetățeni”. Adică de aici trebuie să înțeleagă cetățenii altor țări care s-au împrumutat la bănci în România, că și ei vor fi ajutați de statul român că e și ei oameni, pardon cetățeni. Alooo, Ucraina, se aude? Pajalusta!

Întrebat ce câștigă românul de pe urma acestei „oferte” guvernamentale, domnul Căciu s-a apucat să spună ce câștigă băncile, adică amânarea ratelor o perioadă, dar cu plata dobânzilor aferente la scadență sau terminarea țepii numită absurd ajutor. Cum să fie ajutor, când te amână, dar cu creșterea dobânzii, acuma când încă nu ai intrat de tot în rahat, pe considerentul că vei ieși din el cu dobânzi cu tot peste nouă luni când nu mai ai nici subvenții la apă gaze și lumină și ești băgat până peste urechi în datorii? Dar, pentru că e și el om, la un moment dat l-a luat gura pe dinainte și a admis că „Singura facilitate de care beneficiază, sau „nu singura” este pentru cei care beneficiază de prima casă”. Corectarea a venit târziu, porumbelul îi ieșise din gură, iar gura minciunosului adevăr grăiește... când îl ia pe dinainte.

A mai vorbit domnul Căciu despre eforturile pe care trebuie să le facă fiecare minister, structură, pentru a „ajuta” financiar „România” adică să își reducă cheltuielile cu cam zece la sută. Păi dacă Mutherland a cerut

supușilor europeni să strângă cureaua și să îi ajute pe cei mari și nevoiași că nu mai au bani de concedii, ne aliniem și noi și cerem subordonațiilor să facă reduceri, benevole ca să îngrășăm bugetul impotenților care până acuma au bătut berbunca, sau au dat tot altora ca să arate că „noi e omenoși” și acum ne cer nouă să facem curbe de sacrificiu. Mai... ușor cu cheltuielile pentru cetățeni, cam asta este devisa. Întrebat cât se va lua și de la ce ministere, domnul Căciu a zis „că reducerea cheltuielilor la fiecare minister, este un „Jalon”, la fel ca la PNRR. Vom vedea la rectificare”. Ei, vedeți? Noi mâncăm sârmă ghimpată și ... facem cale ferată, că așa spune jalonul.

A urmat la rând ministrul Economiei, domnul Florin Spătaru. Acesta, a pomenit de alte sacrificii, la gaze, pe care UE tocmai le-a... recomandat iar românii au „achiesat”. A zis domnia sa, întrebat fiind dacă se prevede o raționalizare a gazului pe timpul iernii, că a avut o întâlnire cu reprezentanții ai industriei grele și că va menține comunicarea cu ei. Te doare moțul de la bască și alta nu. Jurnalista îl întreabă ce industrii vor fi „rugate” să facă economii la gaz, iar el spune că a vorbit cu ei și va continua să vorbească. Ca prostu', aș completa eu.

Întrebat, totuși asupra cărei ramuri se vor aplica restricții, el raspunde că fiecare ramură, firma, trebuie să își facă niște calcule. Întrebat dacă se vor aplica măsuri asupra companiilor private, domnul ministru a zis că el nu poate spune, sunt date care nu se ofera publicității, pentru că e vorba de companii private. Unde e moțul ăla de la bască? Cum adică Guvernul României nu le poate impune chiar nimic nimic privaților? Păi atunci de ce au amendat până i-au durut metatarsienele și i-au desființat pe micii privați, dacă nu se pot băga în deciziile lor, afacerile lor? Aaaaa domnul vorbea despre marii privați, marile concernuri și retaileri. Ssssss, ușor, mergeți pe vârfuri să nu se supere că pleacă de la noi și adio peșcheșuri.

Întrebat dacă e posibil să urmeze măsuri negative în urma sacrificiilor cerute și micșorării bugetelor, domnul ministru a spus că nu are o situație cu companiile sau formele în care care vor fi afectate, nu există informații că vor apărea trimiteri în șomaj. Păi cine o fi prost să se laude?

Deci după ce au dat legi, au discutat în guvern de le-au ieșit ochii... de la cio-

rap, au stabilit metodologii de aplicare a legilor, întrebați ce măsuri se iau concret și împotriva cui, domni miniștri dau din colț în colț, nu pot spune nimic concret, nu pot să intervină în activitatea... firmelor private. De fapt, de ce mă mir, și domnul Ciucă întrebat, după „noapte pungilor cu benzină” dacă firmele private vor reduce prețul combustibililor, a răspuns că încă nu știe, că nu au discutat această variantă, că „vom analiza”. Cum e turcu și pistoalele, fără plumbi, fără praf de pușcă, fără cremene, fără amnar.

Legat de criza... gazelor, a mai intervenit și purtătorul de cuvânt care ne anunță, ca un veritabil meteorolog, că „Va urma o răcire voluntară”. Domnule, oamenii ăștia inventează pe bandă rulantă. Vorba lui săracu' Arghezi, „din bube mucegaiuri și noroi...” ăștia ne dau și pielea înapoi. Auzi, „răcire voluntară”, cică să înghețăm voluntar, că așa vrea maica Germania. Cât cinism! „Ba p'a mamei dumitale” i-ar fi răspuns tata-mare, purtătorului de vorbe.

A urmat la rând domnul George Niculescu, un fel de Bachide de pe la ministerul energiei, căci ministrul de resort era pe la SUA, să semneze probabil nește contracte pentru gaz ieftin rusesc lichefiat, livrat de SUA la prețuri „dezghețate”, probabil cu nave chinezești, ca să îi ardă pe comuniști... mama lor de dușmani! Domnul secretar ne anunță victorios că s-a discutat la nivel U.E. varianta unei reduceri cu 15 la sută a consumului de gaze, voluntară, (ca și înghețul) care, dacă va fi nevoie, se poate transforma în reduceri obligatorii. Pricepeți tactica cavalerilor teutoni? Ne anunță acuma, că urmează o perioadă de „restricții voluntare”, așa, să nu zicem noi că ne scalpează, să stăm liniștiți, face fiecare ce vrea, dar, dacă nu apare Baba Vanga, Maica Tereza sau Fecioara Maria cu niște conducte cu gaz în spinare până la iarnă, (că americanii au încercat cu saudiții, dar nu a mers jucăria) nu vor avea ce face vom trece forțat la îngheț, că ne vor da căldură cu picătura. O picătură pe zi, dacă nu cumva la două-trei zile. Dar voi stați liniștiți nu vă obligăm acuma, doar la toamnă, când vine frigul. La toamnă vor opri gazele fără să mai anunțe, că doar ne-au spus de acuma, dar nu am fost noi atenți.

Și întrebat dacă România va fi în situația să facă restricții la toamnă (întrebare prostescă, pentru că dacă va fi directivă europeană, nu doar că va impune restricții, ci va și „împru-

muta” statele care nu vor avea, adică Germania, care la solicitarea partenerului strategic și-a tăiat conducta de sub picioare) domnul Niculescu a dat un răspuns care l-ar putea costa cel puțin postul. Domnia sa a răspuns pe lângă întrebare, că „România si-a dorit întotdeauna independența energetică. (?)”. Și Ceaușescu și-a dorit-o încă de pe timpul când nu îi spunea nimeni ce producție de gaz să scoată și câtă motorină să producă (Se aude nea Nicule? Motorină 55). Păi cum să spui tu măi Georgele, că ne dorim independența energetică și poate vrei și financiară, când domnul Shultz ne dictează și feliile de salam din sandwich?

Băăăăă, dacă te aude Ursula mergi în Walhala de nu te vezi. Ai grijă, să nu mai spui prostii anul ăsta, stai acasă, că tot vine cocoșa a VI-a. Interesant este că chiar dacă să zicem că vom avea rezervele de gaze necesare, tot vom aplica directiva dacă Mama Germanie decide și e în pana prostului, că așa suntem noi, foarte buni executanți. Întrebat ce poziție a avut România la ședința unde s-a decis curba de sacrificiu de 15 la sută, domnul Niculescu a spus că România a avut o poziție moderată. Întrebat ce înseamnă moderată, a răspuns că nu are informații, nu a fost acolo. Păi nu trebuie să fi fost acolo ca să știi domnule secretar de stat, trebuie doar să știi ce a făcut România în ultimii 32 de ani. Poziția a fost una clasică. Numai că Georgel nu știe dacă capra este poziție, animal ierbivor, sau dispozitiv de tăiat lemne. Asta îl încurcă pe el.

Întrebat ce ramuri vor fi mai afectate de reduceri, domnul secretar de stat, cu voce gătuțit a zis că nu știe, dar poate spune cine nu va fi afectat, și anume consumatorii casnici, IMM-urile, infrastructura și producătorii de energie. Aici domnul secretar a minciunit, pentru că directiva Europeană nu exclude consumatorii casnici, ba eu aș zice că pe ei va fi bătaia peștelui. Și bineînțeles că dacă consumatorii casnici nu reduc consumul, iar privații nu pot fi obligați, de la cine să obții reducerea, de la primării, sedii de partide și ministere, că astea au mai rămas? Vezi Georgele că nu iese socoteala și iese minciuna afară ca uleiul?

Și acuma bomba: Privind amploarea reducerilor consumului domnul ministru a precizat că reducerile se vor face proporțional până la gradul de suportabilitate tehnică. Ați auzit oameni buni? Deci au în vedere să reducă consumul de gaze

până la limita la care pot suporta centralele să funcționeze, probabil limitele scrise în cartea tehnică, nu cele reale. De oameni și gradul lor de suportabilitate nu a spus nimeni un cuvânt. Așadar, pregătiți-vă!

A mai spus domnul Niculescu, cum că HG 715/2022 va trebui modificată. Acest regulament prevede situația de criză în aprovizionarea cu gaze, deci trebuie să se umble la el și să stabilească noi definiții și interpretări ale crizei, ca să poată lua ei măsurile pe care le vrea Germania. Dacă Shultz strănută, în România se instituie situație de criză, de forță majoră, de asediu, dacă pe Zelensky îl doare în gât, instituim starea de mobilizare, dacă își bagă bețișorul invers în ureche e jale, mergem la război. Cam asta se pregătește la guvern, ca să poată ei să doarmă liniștiți.

A fost întrebat Georgel, dacă există o prevedere care să ceară companiilor să aplice voluntar reducerea consumului de gaz? „Nu este instituită nicio obligație. Dar guvernul a cerut sau cere companiilor să aplice voluntar reducerea consumului? Nu putem face așa ceva. Ce industrii pot reduce consumul? V-am spus cine. Nu va reduce. Ce companii de informare a populației la nivel național privind reducerea consumului de gaze naturale se au în vedere? Păi ca și cele care recomandă reducerea consumului de zahăr și grăsimi. Am văzut că ședința de guvern s-a ținut cu masca pe figură. Care este intenția guvernului având în vedere că alte guverne deja au reintrodus purtatul măștii în mijloacele de transport în comun.”

Purtătorul de cuvânt: „Trebuie să ținem cont de situația actuală, și recomandăm purtatul măștii în spații aglomerate, nu sunt obligații dar recomandăm purtatul măștii în aceste condiții.”

În concluzie aș putea spune că a fost o activitate folositoare dar și paranormală, paradoxală și parapantă, pentru că am aflat foarte multe, deși invitații nu ne-au spus nimic. Dar merge și așa, doar trăim în România.

De la smiorcăitul „și...”, de până mai ieri, la condiționalul „doar așa”, de acum...

Cezar Adonis
Mihalache

Știrea nu este doar aceea că sunt iarăși „niște unii” care vor ca în toate unitățile de educație și învățământ din Ardeal predarea să se facă numai în limba maghiară... Informația care ar trebui să ne pună sângele în mișcare, cel puțin!, este aceea că, în mod oficial, reprezentanții acestor structuri de maghiarizare ne spun, „verde în față” (cum altfel?!), că „aceasta este cerința finanțatorului”. Adică a Ungariei... Iar de aici trebuie să deșirăm un întreg ghem de minciuni, asumări, obligații, îndatoriri – probabil, vânzări – în mod cert... Pentru că atâta timp cât, oficial, avem o confirmare a faptului că statul maghiar are o cerință pe teritoriul țării noastre, aceasta nu ar fi putut exista fără un acord în spate... Căci, evident, un asemenea „finanțator” nu ne-ar putea impune reguli, în fapt, direcții ale politicii de maghiarizare a Ardealului, inclusiv prin excluderea limbii române din instituțiile

preșcolare, apoi din licee și facultăți, fără a avea cel puțin o înțelegere cu guvernării noastre (și nu neapărat doar cu aceia de etnie maghiară)... De altfel, așa am ajuns, de la plângerile, de până mai ieri, a detractorilor pe la porție Europei, cum că ei nu voiau altceva decât învățământ „și în limba maghiară”, la condiționalul, chiar imperativul, de azi: „Vrem totul doar în limba maghiară!”.

Și este clar că toți guvernării noastre ne-au mințit în momentul în care bălmăjeau că Ungaria derulează investițiile în Ardeal fără o bază legală. Ba, au și mimat, prin aparatul de externe, felurite încercări de a convinge statul ungar să semneze un acord vizând finanțarea investițiilor din România. Or, dacă există o asemenea condiționare, deja lătrată la nivelul lacheilor maghiarimii iredentiste, și un tot mai clar acord în spate, și nu doar pentru grădinița din Huedin, unde s-a cerut acum predarea exclusiv în maghiară, ca unitate finanțată de Statul Român, atunci există probabil și

clauze de sancționare a nerespectării acestui acord.

De aceea, astăzi, mai importantă decât oficializarea listei unităților unde statul maghiar are drept cerință, în calitate de finanțator (!), predarea exclusiv în limba maghiară (un opis ușor de întocmit, fiind practic o „bifă pe bifă”, adică o impunere pe fiecare investiție făcută), mai important este, așadar, să aflăm clauzele în caz de neîndeplinirea și nerespectare a pretențiilor acestui „așa vrea finanțatorul”... Căci, trăgând linie, s-ar putea să ne trezim că pentru toate cojile de semințe și hârțiile de cornet investite în Ardeal, Ungaria să aibă pretenția, scrisă, a unor despăgubiri uriașe... Care, poate, i-ar face și pe canadienii de la „Gold Corporation” să pară niște bieți elevi în ale hoției...

Și nu, pretenția finanțatorului nu se va opri doar la impunerea limbii maghiare ca unica opțiune pentru predarea în unitățile „sale”, ci va viza eliminarea chiar și a notițelor în limba română, „la clasă”, ba, și a oricăror vocale din cântecelele de grădiniță, apoi din

cursurile școlilor... Adică excluderea de facto a limbii oficiale a Statului Român din propriul teritoriu... Pentru că maghiarii, de multă vreme, nu mai vizează impunerea limbii maghiare ca a doua limbă în România... Ei vor maghiara ca unică limbă în Ardeal... Apoi, în zona „Partiumului”, și poate chiar și acolo unde niciodată nu ar fi obținut o autonomie, „în mai mare măsură”... Acea invitație în ochi pieziș a celui mai bun prieten al maghiarilor iredentiști, de asumare a unei sume de stări autonomizate care să nu fie altfel la Caracal decât în secuime...

După impunerea predării strict în maghiară, va urma apoi a doua mare condiționare... Accesul copiilor în acele unități nu doar sub acceptul părinților ori a tutorilor de a învăța și a vorbi la clasă doar în maghiară (deși, dacă așa aleg ei să înțeleagă „drep-turile lingvistice”, poate că ar trebui să prevedem și noi că, în orice unitate de învățământ finanțată de Statul Român, poate asigurată predarea strict în limba română, iar aia cu

„materna” să rămână doar pentru acasă!), ci și prin obligația părinților/tutorilor de a-și dovedi afinitatea (și „eligibilitatea”) pentru „așa dorita-finanțatorul”, prin dovedirea dublei cetățenii ori măcar a deținerii legitimației maghiare, pe care iredentiștii o visează act unic de identitate în Ardeal...

Avocatul poporului tace... Sigur, e doar un alt instrument al puterii vândut pe post de sinecură... La rândul-i, vocalul consiliu al discriminării mimează acțiunea, dar pe alte direcții, făcându-și norma de maghiarism alergând în cerc după explicațiile lui Victor Orban pentru discursul de la Tușnad. Și nici măcar pentru anti-românismul emanat de atâtea ori, ci strict pentru anti-europenismul lui... Și, cum altfel!., guvernării tac și ei... Pentru că sunt parte a acestei mizerii până la ultimul lingător și mestecău de ciozvrâte, de zgârciuri și, uneori, resturi de ciolan...

Lăsați-ne preoții și Biserica în pace!

Maria Diana
Brăgaru

Iar mi-au ajuns sub ochi acuzații la adresa Bisericii. Iar văd că Biserica propovăduiește, după unii, abuzul fizic și emoțional. Cum este nevoie de un inovat, cum degetele și vocile se îndreaptă instant și acuzator către BOR – acarul Păun mereu de serviciu. Acum citesc, a nu știu câta oară, că violența în familie este cauzată tot de preoți. Un alt atac asupra preoților, cauzat de implicarea lor deplin justificată de drepturile garantate de Constituție, în discursul politicilor de gen. A, trebuie să găsim orice motiv ca să aruncăm cu mizerii în familia normală, asta da, știu, e pe agenda zilei de mai bine de o decadă. Demonizarea familiei alcătuită dintr-o femeie și un bărbat e ținta supremă. Între cuplurile de același gen biologic nu există niciodată divergențe, nu există abuzuri, nu există certuri, injurii... Apropo, de doamnele care se iubeau atât de tare încât au angajat un bărbat să îl ucidă pe soțul uneia dintre ele. Lucru despre care nu s-a prea vorbit. Ar fi putut să apară dovezi că nebunia criminală există indiferent de orientarea sexuală. Nu, cum așa ceva?

E imposibil! În cuplurile acestea nu există violență, infidelitate, nu există minciuni, nici măcar nu se despart. Toate sunt un vis, nu alta. Eu întreb doar dacă acestor acuzatori nu le este rușine să se folosească de niște suflete deja chinuite pentru propagandă? Nu?! Asta am observat și eu. Că nu le este.

Ce nu se înțelege de către mulți este ca BOR nu înseamnă ziduri și nici cine o conduce astăzi, cine a condus-o ieri sau cine o va conduce mâine. Nici așa-ziii preoți care confundă biserica cu moșia proprie și „cresc porci în loc de oameni”, ca să îl citez pe Părintele Profesor Constantin Necula. Acești oameni sunt excepții. BOR înseamnă noi – unde „noi” suntem toți ortodocșii. Asa cum „România” nu înseamnă șleatha de nătărăi aflați acum la guvernare. Pentru că după același silogism idiot, toți suntem niște tâmpiți corupți, hoți și neaveniți.

Când se spune ca BOR este vinovată pentru existența violenței în familie este ca și cum mi s-ar spune că eu sunt vinovată pentru existența și faptele oricărui nenorocit care nu ar calca nici mort într-un lăcaș de cult, dar vine furios și beat (sau doar furios) acasă și își maltratează soția și copiii. Că așa i-a venit lui pe chelie! Și

nu, violența în familie nu este strict apanajul unei categorii sociale inculte, inapoiate, prost-crescute. Violența și abuzurile se regăsesc și în familiile de intelectuali cu pretenții, în aceeași măsură. Ba chiar printre familiile de intelectuali ate. Nu e doar un Gheorghe bătaș, pentru că există și domni profesori universitari, doctori în diverse științe, care au exact aceleași apucături de abuzatori. Ca să știe lumea asta pseudo-neomaxistă, care vede în preoțime inamicul public numărul unu – BOR are refugii pentru victimele violenței în familie! Știați asta?! Eu știu pe pielea mea ce înseamnă violența și abuzul, încă din copilărie. Îl recunosc și acum chiar dacă victimele nu scot o vorbă! Îl recunosc în fiecare remarcă jignitoare și fiecare injurie mascată în glumiță. Am fost mai apoi jurnalist. Am văzut atâtea cazuri care au făcut să mi se încrânceneze pielea pe mine, mi-a venit să urlu și să strâng de gât mai mulți abuzatori nenorociți decât s-ar putea putea închipui unii dintre voi vreodată!

Am scris și încă mai scriu despre violența domestică și combaterea ei. Și? Degeaba. Dacă îmi expun decolteul în public, capăt mai multe likeuri și sharuri decât pentru materi-

alele împotriva abuzurilor. Că dacă ceva ne face să ne simțim vinovați, ne uităm repede pe pereți sau ne facem că plouă! Dacă însă mă apuc să înjur BOR, devin instant vedetă! Ca mulți alți „ânfluensări dă sucesoare”. Se rezolva ceva cu asta?! Nu! Toți se uită în altă parte când văd o femeie abuzată de către partener. Inclusiv femeile! „Nu mă bag, nu e treaba mea!” – e motto-ul după care ne trăim, laș și complice, viețile în țara asta.

Și mai știu că este foarte convenabil să punem în ciârca oricui altcuiva povara vinovăției noastre colective. Oricine altcineva e vinovat. Când, de fapt, vinovăția ne aparține la comun tuturor, este a noastră, a societății în care trăim.

Mă întreb, retoric, câți dintre cei care și-au făcut un scop în viață din arătutul cu degetul către BOR au sunat vreodată la 112 când au auzit urletele femeilor și copiilor bătute și călcați în picioare. Câți au intervenit când au auzit țipetele de ajutor ale unei victime ale violenței domestice?! Câți?! Câți dintre aceștia și-au sunat parlamentarii să îi întrebe când muma lor o să existe un cadru juridic adecvat pentru protecția victimelor?! Când, muma mamii lor de nenorociți, o să

înăsprească pedepsele pentru abuzatori, bătași, violatori încât să le piară cheful de a-și arăta puterea, știind că riscă minim 50 de ani de pușcărie, să zicem?! Redirecționarea oricărui discurs legat de discriminare, identitate de gen, lipsa spitalelor, lipsa educației în casele și școlile noastre, vaccinare, nevaccinare și către orice ne trece prin cap către BOR nu ne scapă de problemele sociale pe care le avem! Dar e o modalitate facilă de a diminua responsabilitatea colectivă, bagând gunoiul sub preșul oricui ne iese în cale, mai ales dacă avem resentimente induse de alții, care ne învață cum să gândim „politically correct”. Că deh, oameni suntem.

Însă pe lumea asta oamenii sunt definiți de mult mai mult decât de sex, gen închipuit sau nu și de orientare sexuală. Și chiar de religie. Nu se reduce totul la ce avem între picioare, de cine suntem sau nu suntem atrași. Și nici măcar în cine credem sau nu. Așa că, vă rog, nu mai băgați în aceeași oală propaganda progresistă, violența în familie și vinile închipuite ale ortodoxismului. Că ne jigniți, încă o dată, inteligența. Ajunge! Lăsați-ne preoții și Biserica în pace!..